

ΝΥΧΤΑ ΣΤΡΥΧΝΙΝΗΣ

Ὁ σταλαγμίτης λόγος
καὶ ποιός ἀπὸ ἐστιατορίων κρεματόρια
καὶ σακακιῶν πέτα ἀπὼν ποιητῆς βγαίνοντας
Αὐτὴ τῆ νύχτα στρυχνίνης καὶ καταστροφῆς

Φόδρα τοῦ δέρματος
Γάτα μέ τίς ἐννιά οὐρές
Γέλια γύρω ἀπὸ ἀλατιέρες
Χείμαρρος ἀπὸ χίμαιρα

Φουσκώνοντας καὶ τοῦ διαβόλου ἀκόμα τό σοκάκι
Περισσότερη νύχτα καὶ περισσότερες νυχτερίδες

Ὁ ὑδράργυρος νά πέφτει νά πέφτει
Μεσάνυχτα νά στάζουν σ' ἓνα τελείως ἄσπρο δωμάτιο

Δέ θά μπορέσεις νά φύγεις ἀπ' τοὺς τοίχους
Τώρα πού τό ταβάνι συνέχεια κατεβαίνει
Στίχοι τερμίτες φάγαν τίς σελίδες

Ἔγστερα ἄρχισαν νά περπατᾶν
Μές στό κεφάλι σου

Δέν ἐπαρκεῖς Δέν ἐπαρκεῖς
Δέν ἔχεις λόγο νά ἀρκεῖσαι
Μέσα σ' αὐτό τό πρᾶμα

Στίς ὀχτώμιση πόλη
Τά μεσάνυχτα τάφος

Ἰπνόνομοι λέξεων
Καὶ ποιητῆς ἐγκαστρίμωθοι

ΜΕ ΤΑ ΣΗΜΑΔΙΑ ΠΑΝΤΑ ΕΠΑΝΩ ΜΟΥ

«Κάθε μικρὴ ἀλλαγὴ γιὰ ὅ,τι εἶχε πιστέψει
ἀμετάβλητο, ἦταν ἓνα μικρὸ σοκ γιὰ τὴν παιδικὴ
ἀντίληψη πού εἶχε γιὰ τὸν κόσμο».

James Joyce: «Τὸ πορτραῖτο τοῦ καλλιτέχνη»

Ἴσως κανένας νά μὴν μῆκε στό ἀσανσέρ
Ἀπὸ τότε πού βγήκα μιά βόλτα στὴν πόλη
Γιατὶ τό βρῆκα ξανά στό ἰσόγειο
Τώρα πού γύρισα κι ἄνοιξα τὴν πόρτα
Βλέποντας αὐτὸν τὸν ἀκέφαλο ποδηλάτη
Πάνω στό στήθος μου
Γερασμένες γοργόνες στά μπράτσα μου